

הלבבות טמאת אכלין פרק טו

א. מים שבכלים מטמא, בין לרצון בין שלא לרצון, ומטמא אכלים וכלים, בין שנפל עליהן ברצון בין שנפל שלא ברצון. אבל מים שבקרקעות, כגון מי בורות שיחין ומערות ומי גבאים שאין בהן ארבעים סאה אין מטמאין אלא ברצון, ואין מטמאין אלא ברצון.

ב. כיצד: מים שבקרקע שאין בהן ארבעים סאה, בין שהיו שאובין בין שאינן שאובין, שנפל לתוכן המת, או שהלך בהן הטמא הרי אלו טהורין. אבל אם שתה מהן אדם טמא, או שמלא מהן בכלי טמא, או שנפלו לתוכן משקין טמאין ברצון הרי אלו טמאין, ואף על פי שהן בקרקע.

ג. שתה מהן הטהור אחר שנטמאו בקרקע, או שמלא מהן בכלי טהור נטמא השותה, ונטמא הכלי: שהרי ברצון שתה או מלא. נפל לתוכן כפר שלתרומה הרי הוא טהור כשהיה, שאין מטמאין אלא לרצון; לפיכך אם הדיח ידו, והוציא הכפר נטמא הכפר במים שבידו, שהרי הן ברצון.

ד. מי גבאים וכיוצא בהן ממים שבקרקעות, כגון מי בורות שיחין ומערות, ומי תמצית שפסקו, ומקוות שאין בהן ארבעים סאה, שננטמאו, וירדו להם גשמים ורבו מי גשמים עליהן אף על פי שלא שטפו, הרי הן טהורין.

ה. לפיכך כל המים שבקרקעות, כגון מי גבאים וכיוצא בהן בשעת הגשמים, הכל בחזקת טהרה. פסקו הגשמים הקרובים לעיר או לדרך, טמאין: שהן בחזקת ששתה מהן טמא, ושמלאו מהן בכלים טמאין. והרחוקים טהורין, עד שיהלכו רב האדם; הלכו הכל בחזקת טמאה, שההלכין בשירות שותין וממלאין מהן.

ו. במה דברים אמורים, בגבא שאפשר לשתות ממנו; אבל בגבא שאי אפשר לשתות ממנו אלא בדחק גדול הרי זה בחזקת טהרה, עד שימצא מקום פרסות רגלי האדם או פרסות רגלי בהמה גסה נפרת בו. מצא פרסות רגלי בהמה דקה הרי זה טהור, שאפשר שירדה ושתת.

ז. חזקת טיט וגמומיות שבפתחי חניות ברשות הרבים בשעת הגשמים, שהן טהורין; פסקו הגשמים, הרי הן כמי שפיכות. ושבשוקין, הולכין בהן אחר הרב.

ח. גבא שנפל לתוכו יין או חלב או דבש, הולכין אחר הרב. נפל לתוכו שמן אף על פי שהקפואו, הרי זה מטמא ומטמא שלא ברצון: לפי שאפשר לו לצאת ידי צחצוחי שמן. ושאר המשקין, חוץ מן המים הרי הן בקרקע כמות שהן בכלים: דין אחד הוא.

ט. מי תמצית שלא פסקו אף על פי שאין בהן ארבעים סאה, הואיל והן בקרקע, והרי המים נמשכין ובאין להן אינן מקבלין טמאה; ואף על פי ששתה מהן הטמא, ומלא מהן בכלי טמא, או נתן לתוכן מים טמאים הרי הן טהורין לכל דבר.

י. מי שהיה אוכל תרומה בידים טמאות, כגון דבלה שלא הכשרה, והכניס ידו לתוך פיו לטל צרור אם הפך, נטמאת הדבלה ברירו: שהרי נטמא בידו, מפני שעקרו. ואם לא

הַפֶּךְ, טְהוֹרָה: שֶׁהַמִּשְׁקָה שֶׁבִּפְיוֹ קֹדֶם שֶׁיִּהְיֶה פֶּכֶנוֹ אוֹ יִמָּצֵץ אוֹתוֹ לְהוֹצִיאוֹ, דּוֹמָה לְמִים שֶׁלֹּא נִתְּלָשׁוּ, אֲלֵא עֲדִין הֵן בִּקְרָקַע שְׂאִין מִטְּמֵאִין וְלֹא מִטְּמֵאִין אֲלֵא בְּרָצוֹן, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ; וְזֶה אֵין רְצוֹנוֹ אֲלֵא לְטַל הַצָּרוֹר.

יא. הִיָּה פְּנִדְיוֹן לְתוֹךְ פִּיּוֹ, וּפִשְׁט יָדוֹ לְנִטְלוֹ וְהִדְבֵּלָה לְתוֹךְ פִּיּוֹ אִם הִנִּיחוֹ לְצִמָּאוֹ, הֲרִי זֶה הָרַק פְּעָקוֹר, וְנִטְמָאת הִדְבֵּלָה מִחֲמַת מִשְׁקָה פִּיּוֹ, שֶׁנִּטְמָא מִחֲמַת יָדוֹ.

יב. הָאִשָּׁה שֶׁהִיָּתָה אוֹכֶלֶת אֲכָלִין שֶׁלְתִּירוּמָה שְׂאִינָן מִכְשָׁרִין, וְהִיָּתָה גּוֹרֶפֶת אֶת הַתְּנוּרָה הַטְּמֵא, וְהִכָּה הַקּוֹץ וַיֵּצֵא מִמֶּנָּה דָם, וּמִצָּצָה אֶצְבָּעָהּ מִפְּנֵי הַדָּם, אוֹ שֶׁנִּכְּוֹת, וְנִתְּנָה אֶצְבָּעָהּ לְתוֹךְ פִּיָּה נִטְמָאת הַתִּירוּמָה שֶׁבִּפִּיהָ, שֶׁהֲרִי רְצוֹנָה לְהוֹצִיא הַמִּשְׁקָה מִפִּיהָ וּלְעָקְרוֹ בְּמִצִּיצַת אֶצְבָּעָהּ.